

Р Е Ш Е Н И Е №.....
гр.К.,2019 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

К. районен съд, гражданско отделение в публично заседание на четиринадесети февруари, две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Й. П.

при секретаряХ. К.....като разгледа докладваното от съдията.....гр.дело №1228 по описа за 2018 год., за да се произнесе взе предвид следното:

Предявените са искове с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.143, чл.146 от ЗЗП и чл.55, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът твърди, че сключили с „Ю. И Е. Д. Б.“ АД - С., /понастоящем „Ю.Б.“ АД/, наричана по-нататък само Банката, договор за банков кредит №НЛ37409/09.05.2008г., обезпечен с ипотека, за покупка на недвижим имот. Кредитът бил предоставен в размер на равностойността в швейцарски франкове, *** лева въпреки, че бил отпуснат и усвоен в лева. С чл.5 от Договора била задължена да погаси кредита за *** месечни анюитетни вноски, чийто размер бил определен с погасителен план, а именно –***шв. франка. След по-малко от три месеца от сключване на договора, Банката едностранно променила размера на погасителната вноска, като увеличила стойността ѝ с ***шв. франка на ***шв. франка, считано от 14.08.2008г., като частта от погашението на главницата се намалила, а на лихвата се увеличила. След още три месеца, считано от 14.11.2008г., вноската била увеличена на ***шв. франка, което било с ***шв. франка повече от първоначално уговореното, а считано от 14.12.2008г. била намалена на ***шв. франка, т.е. с ***шв. франка повече от първоначално уговореното. Считано от 14.11.2012г. вноската била намалена на ***шв. франка, но въпреки това останала с ***шв. франка повече от първоначално уговореното. В резултат на увеличението на месечните вноски /намаление по главницата и увеличение на лихвата/ била завишена и комисионната за управление на кредита, която била в размер 0,5% върху размера на непогасената главница /чл.4 от Договора/. Въпреки несъгласието ѝ с едностранното изменение на договора, продължила коректно да заплаща ежемесечните вноски под риск от предсрочна изискуемост на кредита при спиране на плащанията. Освен това, съгласно чл.1, ал.1 от договора, ѝ бил предоставен кредитен лимит в швейцарски франкове, чийто размер е равностойността им на *** лева, но каква точно сума в швейцарски франкове се равнява на *** лева към момента на сключване на договора в същия не се уточнявало. Действително, в ал.3 на същия член било посочено, че „В деня на усвояване на кредита страните подписват Приложение № 1 към договора... в което посочват приложимия към същата дата курс „купува“ за швейцарския франк..., както и конкретно определения съобразно този курс размер на кредита в швейцарски франкове“. На 14.05.2008г., т.е. 5 дни след подписването на Договора, било ѝ предоставено непопълнено с конкретни данни, като полагаането на подписа ѝ под него било едно от условията, за да получи искания кредит в лева, необходим ѝ за покупката на имота. Попълването в Приложение 1 от Договора на датите, курса и размера на кредита във франкове било направено допълнително от нея, за да има все пак информация относно параметрите на отпуснатия ѝ кредит. Съгласно чл.2, ал.1 от договора, неизвестната равностойност в швейцарски франкове на *** лева, се превеждала по блокирана сметка, открита на нейно име. От тази сметка, тя не усвоила кредита си, а от друга, и то в лева, открита на нейно име от банката съгласно чл.2, ал.2 от договора, по която банката превела сумата в лева, необходима за заплащане на недвижимия имот. От представения ѝ в деня на усвояване на кредита погасителен план /същият бил разпечатан на 14.05.2008г., видно в горния му ляв ъгъл/ разбрала, че всъщност дължи не реално получените от нея *** лева, а ***шв. франка. Всички тези действия на банката сочели, че всъщност има прикрита легова сделка, чрез извършена арбитражна сделка в ущърб на потребителите. Арбитражът представлявал система от сделки, целящи използването на времеви и пространствени предимства в цените на финансовите инструменти (валута, ценни книжа и др.), които

предлагат местните и международните пазари. По принцип за арбитражна сделка става дума, ако на един пазар валутата се купи на по-ниска цена, а на друг тя се продава по-скъпо. Тогава се извършва т. нар. валутен арбитраж. За периода на изпълнение на договора за кредит, курсът швейцарски франк/лев се покачил значително, а съгласно чл.6, ал.2 от договора, задължението като кредитополучател било да връща кредита на погасителни вноски в швейцарски франкове, т.е. дължали се анюитетни вноски във валута, каквато реално не е получила. Когато курсът се покачвал, както в конкретния случай (от нива около 1.18 лв. за франк през 2008 г., швейцарската валута поскъпнала до над ***лв. през 2011 г., а в момента курсът е около 1,7 лв.), за да направи една и съща като размер вноски в швейцарски франкове, купувала франкове за различна, по-голяма сума в лева. Така като кредитополучател, получила *** лева, връщала шв. франкове по растящия курс и след като изплащала редовно кредита си 10 години, само главницата, която дължала, преизчислена от швейцарски франкове в лева бил над ***лв. /***шв.фр. x ***= *** лв./ - размерът на главницата в шв. франкове бил виден в Приложение № 20 - справка по кредита от интернет-банкиране на Банката. Банката извършила едностранните изменения на лихвения процент по кредита, основавайки се на клаузите на чл. 3, ал. 1 и ал. 5 и чл.13, ал.1, а възлагането на тежестта от промяната на курса на франка единствено върху кредитополучателя - на клаузите на чл.6, ал.2 и чл.23, ал.1 и 2 от договора. Счита тези клаузи за неравноправни и нищожни. Клаузите на чл.3, ал.1 и 5 и чл.13, ал.1 от договора касаели възможността за едностранна корекция на БЛП, без възможност за договаряне, както и едностранно изменение на дължимата месечна вноски, размерът на лихвите и таксите по договора, като решението за корекцията и размера на изменението било поставено изцяло в избор на Банката, без да е обвързано от ясни и предварително фиксирани критерии за това - кога и с какъв размер може да се изменят вноски, лихви и такси. В чл.143, т.3 от ЗЗП било посочено, че неравноправна клауза е тази, която „поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля“. В настоящия случай, промяната на БЛП на Банката се определял изцяло от нея. Това било видно и от самия договор, в който изрично било посочено, че БЛП не подлежи на договаряне с кредитополучателя, т.е. Банката поставяла условия за предоставяне на кредит, неподлежащи на договаряне. Клаузите на чл.3, ал.1 и 5 и чл.13, ал. 1 от договора били неравноправни по смисъла на чл.143, т. 10 от ЗЗП. Съгласно тази разпоредба, неравноправна клауза била тази, която „позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание“. В случая, това била възможността за промяна от страна на банката на лихвения процент по кредита при непредвидени в договора основания. В текста на договора липсвали каквито и да било фиксирани условия, които при съвкупното си настъпване, да обуславят от своя страна изменението на договорените условия по кредита в определени граници. Липсата на фиксирани в договора показатели, обуславящи промяна на лихвения процент, такси, лихви и размер на месечни вноски водили до това, че потребителят по никакъв начин не можел да бъде сигурен, дали увеличението съответства на предварително договорени между страните параметри и дали изобщо е в съответствие с договора. Предоставянето на възможността за едностранно изменение изцяло в полза на едната страна по договора, и то на основание на непосочени в съглашението критерии, я поставяли в изключително неравноправно положение като потребител. Счита за недопустимо в един потребителски договор предпоставките за упражняване на това, толкова съществено от гледна точка интересите на кредитополучателя право на банката, каквото било правото на едностранно изменение на лихвения процент, да бъдат формулирани по подобен начин - че БЛП се отразявал автоматично на размера на лихвения процент по договорите за кредит, че той не подлежал на договаряне и промените в него ставали незабавно задължителни за кредитополучателя, като никъде в договора между страните не се съдържало постигане на съгласие по договорка /договорна клауза/ за това - как се сформира и какво влияе на БЛП. Не били посочени основания за промяната на неговата величина, влияеща на размера на задължението на кредитополучателя. Не били посочени никакви критерии, съобразявани от банката при определяне на размера на БЛП, а оттам и на размера на лихвата по кредита. Дали това ще се дължи на обективни фактори, на субективното желание на банката и нейните интереси или на нещо друго - за това липсвали договорки в цитирания договор за банков

кредит. Клаузата на чл.13, ал.2 от договора, указваща, че тези промени се съдържат на интернет страницата на банката или че са обявени на табло в салоните на банките, обосновавали единствено извода, че по отношение на тези предпоставки, влияещи на размера на дължимата лихва, не било постигано съгласие между страните, т.е. не били предмет на договора за кредит и стояли извън съдържанието на облигационното отношение между страните. Посоченото, представлявало пълно съвпадение с предвиденото в чл.143, т. 10 от ЗЗП, като прави неравноправни цитираните клаузи, даващи възможност на банката едностранно и без посочено основание да променя условията на договора за кредит. Клаузите на чл.3, ал.1 и 5 и чл.13, ал.1 от договора били неравноправни и по смисъла на чл.143, т. 12 от ЗЗП., тъй като цената на услугата, т.е. лихвата, която трябва да заплаща по договора, била значително завишена. За нея като потребител била предвидена в договора възможност да се откаже от кредита само, ако заплати значителна такса върху размера на предсрочно погасената главница /чл.8, ал.2/ и връщане на т.нар. „кеш бонус“ /уговорен в чл. 10 от договора/. Клаузите на чл.3, ал.1 и ал. 5, чл.13, ал.1, чл.6, ал.2 и чл.23, ал.1 и 2 от договора били неравноправни и по смисъла на чл.146, ал.1 от ЗЗП, тъй като не били индивидуално договорени. В договора между страните било посочено, че БЛП се определял от банката, действал незабавно и автоматично и не подлежал на договаряне, поради което липсвало индивидуално договаряне за това, как ще се определя размера на лихвата и месечната вноска, дължима от кредитополучателя. Същото се отнасяло и за размера на кредита в швейцарски и на размера на лихвата по кредита. Клаузата на чл.13, ал.2 от договора, указваща, че тези промени се съдържат на интернет страницата на банката или че са обявени на табло в салоните на банките, обосновавали единствено извода, че по отношение на тези предпоставки, влияещи на размера на дължимата лихва, не било постигано съгласие между страните, т.е. не били предмет на договора за кредит и стояли извън съдържанието на облигационното отношение между страните. Посоченото, представлявало пълно съвпадение с предвиденото в чл.143, т.10 от ЗЗП, като прави неравноправни цитираните клаузи, даващи възможност на банката едностранно и без посочено основание да променя условията на договора за кредит. Клаузите на чл.3, ал.1 и 5 и чл.13, ал.1 от договора били неравноправни и по смисъла на чл.143, т.12 от ЗЗП доколкото било посочено, че БЛП се определял от банката, действал незабавно и автоматично и не подлежал на договаряне, а самият договор за кредит бил типов и като такъв бил предложен стандартно на голям брой кредитополучатели, а цитираните клаузи са били част от съдържанието на договора, така, както бил предварително изготвен от банката и предложен ѝ като потребител, без да имала право и възможност да търси предоговарянето им. Липсвал изготвен проект на договора, обсъждане на клаузите и наличие на предложения за друга тяхна редакция. Цялостната политика на банката по отношение на ипотечното кредитиране на физически лица била базирана на използване на неиндивидуално договорени неравноправни договорни клаузи. Неравноправните клаузи не следвало да обвързват потребителя - в случая нея като кредитополучател, който да заплаща едностранно определяните от Банката лихви, тъй като определянето им по този начин противоречало, както на вътрешното, така и на общностното право. При кредитирането, цената на стоката пари, е лихвата и тя била договорена при сключването на договора. Към този момент потребителят преценявал цената и се съгласявал с нея. Продавачът обаче, не се съобразявал с договорената цена и, използвайки значителната неравнопоставеност между страните, налагал на потребителя промяна на цената на стоката по всяко време на действието на договора. Това се случвало многократно и без ограничение в размера на промяната. Позовава се на чл.58 от ЗКИ, съгласно който при отпускане на кредит банката трябвало да предостави безплатно и в писмена форма на клиента своите условия по кредитите, които трябвало да съдържат данни за обективните критерии, въз основа на които могат да се изменят общите разходи по кредита (такси, комисиони и други разходи, пряко свързани с договора за кредит); лихвения процент, изразен като годишен лихвен процент, метода за изчисляване на лихвата, както и условията, при които можело да се променя лихвата до пълното погасяване на кредита. В случая, не можело да се установи такова нещо, поради което счита, че е налице и вторият елемент от фактическия състав на чл.143 от ЗЗП и клаузата от процесния договор не отговаряла на критериите за добросъвестност. Действията на банката във връзка с промяна на първоначалния договор в частта за дължимата лихва след прехвърлянето на вземането ѝ по процесния кредит на „Б. Р. С.“ АД, показвали явна

недобросъвестност. Основните пазарни индекси намалели, в т.ч. Либор, който при сключване на договора бил с коефициент над 4, намалявайки през годините, а през 2009г. и към момента е под 1. В същото време БЛП, който основно се формирал от тези компоненти, нараствал. Оттук било видно, че уговорените в договора условия за дължимите лихви, тълкувани на основание чл.147, ал.2 от ЗЗП по благоприятен за потребителя начин, водели до обратния извод спрямо действията на ответника - на основание намалението на посочените индекси и цена на кредитен ресурс, изразяващо обективните изменения на пазарните условия, БЛП по договора също следвало да бъде намален, а не да бъде поддържан в същия размер или да бъде увеличаван. В чл.23, ал.1 и 2 от Договора било вменено на потребителя да изрази съгласие за поемане на всички рискове и вреди, включително и пропуснати ползи от промени и повишаване на курс купува и/или продава на швейцарския франк и е съгласен с настъпването на последиците от тези рискове. Тази клауза била неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП защото поемането едностранно на всички рискове и вреди я поставяли като потребител в изключително неравностойно положение. Банката ѝ предоставила равностойността в швейцарски франкове на *** лева, т.е. реално Банката се лишила в изпълнение на договора от *** лева, каквато валута и била и фактически изплатена. Независимо от изменящата се стойност на швейцарския франк, първоначалната стойност на имуществото, закупено с банковия кредит, не се изменила съществено, като било изключително увреждащо за потребителя да поема изцяло разликата в стойността на швейцарските франкове, които биха могли да се закупят за сумата в лева към различни момента от срока на договора. Доколкото нестабилността на финансовия пазар не можела да се влияе от поведението на потребителя, не следвало да понася изключително отговорността за тази нестабилност, а прехвърлянето изцяло на риска от промяната на стойността на франка върху нея като потребител било неравноправно. Разликата в курса на швейцарския франк към лева, към момента на отпускане на кредита и към момента на погасяване на вноските по него, представлявала положителна величина, която се явявала печалба за банката, съществуваща и получавана успоредно с договорената възнаградителна лихва. Тази разлика не била част от основния предмет на договора за кредит, нито представлявала цена на финансова услуга (т. 59 от решение по дело С-26/13 на СЕС). Тя била печалба на банката за сметка на кредитополучателя, защото именно като потребител я заплащала като част от анюитетната вноска. Клаузите от процесния договор, касаещи превалутирането, в това число разпоредбите на чл. 6, ал.2 и чл. 23, ал.1 и 2, тълкувани във връзка с разпоредбите на чл.1 и чл.2 от договора били неравноправни. Клаузите на чл.23, ал.1 и 2 представлявали пряка уговорка във вреда на потребителя, като възлагали върху по-слабо информираната страна единствено неизгодните за нея икономически последици (тези от повишаване на валутния курс швейцарски франк/лева) и прехвърля върху не търговец риска от колебанията на валутния пазар като ищцата излага изключително подробно доводите си в обстоятелствената част на исковата молба в т.ч. и решения на европейския съд. Твърди, че поради неваноправните клаузи на договора за 5 години назад от датата на завеждането на исковата молба, заплатила 60 анюитетни вноски /от вноска 60 вкл. до вноска 107 вкл./ по погасителния план към договора за банков кредит, в завишен размер спрямо първоначално договорения - общо ***швейцарски франка. Вследствие на това увеличение, били заплатени над първоначално договореното и допълнителни такси върху размера на непогасената главница в размер на ***шв. франка, подробно изложени в таблица на лист 9, стр.2 по делото. За същия период надплатените суми, произтичащи от повишаването на курса на швейцарския франк спрямо лева възлизали на общо ***лева, подробно изложени в таблица на лист 10, стр.2 по делото. Заявява, че ако съдът постанови, че цитираните клаузи от договора за банков кредит са нищожни, то платеното на основание нищожни клаузи е платено без основание за периода от 14.05.2013 г до 14.04.2018г. разликата между предварително договорените анюитетни вноски и заплатените 60 завишени такива общо в размер на ***швейцарски франка; надплатената такса за управление на кредита ***швейцарски франка, а надплатените курсови разлики франк/лева – ***лева. Твърди, че когато две лица си дължали взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му било изискуемо и ликвидно, можел да го прихване срещу задължението си. Прихващане се допускало и след като вземането било погасено по давност, ако е могло да бъде извършено преди изтичането на давността. С исковата молба прави материално-правно изявление на основание чл.103, ал. 2 от ЗЗД. В

чл.13, ал.1 на договора банката запазвала правото си по време на действието му да променя Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, който прилага при операциите си, както и приложимите лихви по кредита в швейцарски франкове или друга валута при евентуалното му превалутиране по реда на чл.21. Измененията в Тарифата и/или приложимите лихви влизали в сила в деня на приемането им от компетентните банкови органи и били задължителни за страните по настоящия договор. Счита тази клауза за неравноправна, по изложени съображения в исковата молба. /. Позовава се на неравноправност и на чл.7, ал.2 на договора, която клауза противоречала на чл.72, ал.2 от ЗЗД. Подари оттегляне на отрицателния установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК и претенцията по чл.103, ал.2 от ЗЗД производството в тази част е прекратено поради влизане в сила на определението. Моли съда да постанови решение, с което да обяви клаузите на чл. чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 на договора за кредит №***/09.05.2008 г. за неравноправни и нищожни, като противоречащи на чл.146, чл.143, т.3, т.10, 12 и 13 от ЗЗП вр. с чл.26, ал.1 от ЗЗД и да бъде осъден ответникът на основание чл.55 от ЗЗД да възстанови паричните суми, които не са дължими поради нищожност на клаузите във връзка с едностранната неправомерна промяна на лихвения процент - липсващо основание още при самото престигане на сумите /начална липса на основание и във всеки случай на плащане на по-големи от договорно определените анюитетни вноски/, а именно: разликата между предварително договорените анюитетни вноски и заплатените за периода от 14.05.2013 г до 14.04.2018г., 60 завишени такива в размер на ***швейцарски франка и надплатена такса за управление на кредита – ***швейцарски франка или общо ***швейцарски франка, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до изплащането и на основание чл.55 от ЗЗД ответникът да бъде осъден да възстанови паричните суми, които не са дължими поради нищожност на клаузите вследствие на недобросъвестност от страна на банката, водеща до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по договора за кредит - определяне на кредитното задължение във франкове и възлагането на последствията от промяната на курса лев/франк единствено върху кредитополучателя - липсващо основание още при самото престигане на сумите /начална липса на основание и във всеки случай на плащане на кредита във франкове по курс/фиксинг/, различен от този в деня на подписване на договора/, а именно: разликата между първоначално определения курс на франка и курса/фиксинг/ към датите на заплатените анюитетни вноски за периода от 14.05.2013 г до 14.04.2018г. в размер на ***лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претенцията за връщане на недължимо платени суми в лева била поради курсови разлики произтича от това, че вследствие разликата в лева между курсовете на швейцарски франк на датата на отпускане на кредита /в лева по „курс продава" на банката/ и този на всяко от погашенията /изчислени по фиксинга на БНБ, под който не могат да бъдат закупени швейцарски франкове на българския пазар/, Банката се обогатила неоснователно за сметка на ищцата. Доколкото курсовите разлики и печалбата на Банката са в български лева счита, че трябва да ѝ бъдат възстановени именно български лева /връщане на полученото, съгласно чл.55 от ЗЗД. Претендира съдебни разноски.

В отговор на исковата молба, подаден в срока по чл.131 от ГПК, ответникът изцяло оспорва предявените икове. Клауза на чл.3, ал.1 от договора осъществила основна уговорка за това как се формира цената на кредита. Възнаградителната лихва била съществен елемент от съдържанието на договора за банков кредит (арг. чл.430, ал.2 ТЗ) и ако клаузата била нищожна, то договорът за кредит оставал без съществената си уговорка. Възнаградителната лихва представлявала цената на финансовата услуга, която банката оказва, и Банката не би сключила процесния договор за кредит, ако нямало уговорка за лихва. Следователно, липсата на уговорка за цена на банковия кредит водело до липса на основание банката да отпусне кредита. Клаузата на чл.3, ал.1 от договора не можела да бъде заместена, защото уговорката за възнаградителна лихва не се замествала нито от повелителни правила на закона, нито от диспозитивни такива, като чл.294, ал. 1 ТЗ (прилага се само ако и двете страни по сделката са търговци) или чл.86, ал.1 ЗЗД (прилага се при неизпълнение на парично задължение). Не оспорва, че на 09.05.2008г. сключил със С.С. и Олег Трифонов договор за кредит за покупка на недвижим имот №НЛ37409. В чл.1, ал.1 от договора било видно, че страните са се разбрали и Банката се задължила да отпусне на кредитоискателите „кредитен лимит в швейцарски

франкове, в размер на равностойността в швейцарски франкове на *** лева..., по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на Юробанк ИЕ.Д. Б. АД, в деня на усвояване на кредита“. Ето защо оспорва твърдението, че кредитът бил в лева. Договорената сума в швейцарски франкове била с равностойност на *** лева, но кредитът бил поискан от ищцата не в лева, а в швейцарски франкове, поради което сумата по кредита в швейцарски франкове постъпила в специалната ѝ кредитна сметка. Ищцата лично подписала Приложение №1 и Искането за усвояване на сумата в швейцарски франкове и именно поради това Банката извършила валутния превод в същата валута в специалната кредитна банкова сметка ***, че С.С. и Олег Трифонов имали нужда от финансови средства, чрез договора за кредит, който Банката им предоставила, за една конкретна цел - за закупуването на жилище (апартамент) №9, на първия етаж, вх.Б, в жилищна сграда (ЕС) - блок, построен върху общинска земя в квартал *** по данъчно записване, по плана на гр.К., на ул.***. С договор за цесия Банката цедирала вземането си по процесния Договор за кредит на „Б. Р. С.“ АД, дружество от същата корпоративна група, изрично споменато в чл.28 от Договора (Доказателство №17). След сключването и подписването на договора и след подаденото от С.С. Искане за усвояване по нейната кредитна сметка в швейцарски франкове постъпила сумата по кредита, с което реално кредитът бил усвоен от нея и банката изпълнила задължението си. На 14.05.2008г. валутната сделка между С.С. и Банката била реализирана и сумата *** лева постъпила в сметка на Ищцата в лева. От левовата сметка на С.С. наредила и Банката изпълнила плащането на цената на жилището, за което Договорът бил сключен. След това С.С. започнала да погасява кредита в швейцарски франкове според подписания от нея Първоначален погасителен план. След предложен проект от Банката, съществените клаузи на Договора били договорени със С.С., с оглед индивидуално обсъждане и преценка на конкретните ѝ нужди и след напълно индивидуална преценка на възможностите ѝ да изплаща и да обезпечи връщането на поискания кредит. Договорът бил сключен след индивидуално договаряне на всеки от основните елементи на договора за банков кредит, както те били очертани в определението в чл.430, ал.1 и ал.2 от ТЗ - размера на сумата по кредита, срока на връщане на заема, размер на възнаградителната лихва, обезпечението за точното изпълнение на задълженията на кредитополучателя. Твърди, че нито една от клаузите на Договора не била неравноправна, защото съобразявала интересите и на двете страни. Текстът на чл.1 от Договора бил ясен - Банката предоставя на С.С. „кредитен лимит в швейцарски франкове“. От тази редакция на чл.1 ставало ясно, че Банката предоставя кредит до определена сума, т.нар. кредитен лимит, и валутата, в която се предоставя кредитът, е швейцарски франкове, а не лева. След това логически следвали клаузите на чл.1, ал.3 и чл.2, ал.2 относно превалутирането на усвоения в швейцарски франкове кредит, както и клаузата на чл.3, ал.1 от Договора за уговорената годишна лихва по кредита, част от която е „Базовият лихвен процент на Ю. И. Е. Д. Б. АД за жилищни кредити в швейцарски франкове /БЛП/“, а не в лева, както и други свързани с валутата на кредита клаузи. Оспорва кумулативното искане за присъждане на надвзети суми поради неоснователно завишаване на лихвения процент. Счита, че дори и в случай, че се приемат за основателни установителните искове за нищожност на клаузите (които оспорва изцяло), то претенцията за връщане на надвзети суми при всяко оспорено месечно плащане, не било сбор от така формулираните осъдителни искове, защото всяко изменение на годишната лихвата по кредита водило едновременно до промяна, както на общия размер на месечната вноска, но и на съотношението между главница и лихва във всяка следваща месечна анюитетна вноска. Оспорва твърденията на ищцата, че е платила без основание ***лв. за периода от 14.05.2013г. - 14.04.2018г. Ищцата се съгласила да усвои кредита в тази валута, а в чл.23 от Договора заявила, че разбира финансовите последици от поемане на задължение в швейцарски франкове. Оспорва твърденията, че за периода 14.05.2008г. до 14.04.2013г. ищцата платила без основание ***швейцарски франка, ***швейцарски франка и ***лева. Банката не дължала такива суми, но дори и да ги дължала, то такова вземане би било погасено по давност заради изтичането на 5-годишен срок от крайната дата на периода -14.04.2013г. (арг. чл.110 от ЗЗД). Счита исковете за обявяване на нищожността на клаузите на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал., чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора за кредит са неоснователни, тъй като не били хипотезите на чл.143 от ЗЗП. Договорът за кредит бил сключен за сума в швейцарски франкове, след индивидуално договаряне между Банката и

ищцата, бил подписан от нея, заедно с всички съпътстващи го приложения. Процесният договор бил за заем във валута, различна от националната, т.е. валутен кредит. В такива случаи, когато се предлагали кредити в чужда валута, именно валутата на кредита бил централен въпрос при преговорите за сключване на договор за банков кредит. Отпускането на валутен кредит било свързано с конкретните възможности на Банката да осигури съответния кредитен лимит във валутата на договора. Конкретният кредитен лимит се изчислявал в националната валута или в евро, към което левът е привързан (след въвеждането у нас на Валутния борд). Това не означавало, че всички кредити се отпускали само в евро или в лева. Ноторно било, че банките в България предоставяли валутни кредити и в други валути, с които разполагат. Задължението си Банката изпълнила безусловно, точно и в избрания от страните ден след сключването на Договора - 14.05.2008г. Договорът в случая бил ясен - валутата на кредита е швейцарски франкове. В исковата молба ищцата напълно произволно се позовавала на нормативни разпоредби, които били неприложими в случая като пр. разпоредбите от Закона за платежните услуги и платежните системи, обнародван в ДВ, бр.23 от 27.03.2009г., в сила от 1.11.2009г., т.е. много след сключването на процесния Договор, поради което валидността на клаузи от Договора не можело да бъде преценявана спрямо посочения нормативен акт. С влизането в сила на Закона за платежните услуги и платежните системи бил отменен Законът за паричните преводи, електронните платежни инструменти и платежните системи (Обн., ДВ, бр. 31 от 8.04.2005г., в сила от 8.10.2005г.). Клаузите на Договора за кредит, включително и изрично оспорените клаузи на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2, не противоречали на която и да е от разпоредбите на действалите при сключване на Договора нормативни актове (вкл. и на ЗППЕПИПС). Нямало значение видът на сметката („блокирана“ или друга) за установяването на обстоятелството, че ищцата усвоила швейцарски франкове, тъй като средствата били постъпили по сметка, открита на нейно име, като конкретно приложимият валутен курс, валиден в деня на усвояване на кредита бил посочен в Приложение №1 към Договора съгласно изрично постигнатото между страните съгласие (чл.1, ал.1 и ал.3 от Договора). Следователно, в деня на заверяване на тази сметка Банката изпълнила задължението си спрямо Ищцата да получи уговорения кредит в швейцарски франкове (арг. от чл.72, ал.3 от ЗЗД). На ищцата било разяснено, че сключва договор в швейцарски франкове и свързаните с това рискове, при пълно съобразяване на всички обстоятелства, които били специфични конкретно за нея и от значение за Банката. Съществените за всеки договор за кредит клаузи били уговорени индивидуално и в допълнение в деня на усвояване на кредита заедно със сумата по кредита на Ищцата бил предоставен „кеш-бонус“ в размер 5 % от размера на усвоения кредит. Ищцата не оспорвала валидността на уговорката за „кеш-бонус“. Всички клаузи от Договора за кредит били постигнати в резултат на добросъвестно договаряне и индивидуални преговори не били нищоожни на основание чл.146 от ЗЗП. Макар и предварително изготвени от Банката като предложен на кредитополучателите проект, клаузите на Договора, включително и изрично оспорените с исковата молба, били ясни, недвусмислени и напълно разбираеми, при което било изпълнено и изискването на чл.147 от ЗЗП. Договорът за кредит бил сключен при променлива лихва, които се допускали от закона, в чл.58, ал.1, т.2 и ал.2 от ЗКИ, която изрично предвиждали възможността банката, отпуснала кредит, да променя лихвата по сключените договори. Именно за дългосрочните (за 10, 20 или повече години) договори за кредит, каквито били жилищните кредити и в частност какъвто е процесният Договор (сключен за 25 години), било характерно договарянето на променлива лихва, като средство за разпределяне на риска във времето, защото фиксирането на лихвата би довело до поемане на целия риск от евентуални промени в бъдещето само от една от страните, което би било несправедливо. В конкретния случай, относно уговорката за лихвата по кредита страните постигнали съгласие, ясно и разбираемо изразено в клаузата на чл.3, ал.1 от Договора т.е. била договорена индивидуално, при добросъвестна конкретна преценка на възможностите на С.С. да посреща формираните задължения по нея. С изр. първо на чл.3, ал.5 се правела констатацията относно променливия характер на БЛП и за фиксирания размер на уговорената надбавка, а с изр. второ се потвърждавала приложимостта на една законова възможност, предвидена в чл.58, ал.4 от ЗКИ, изрично предвидена за банковите институции. С тази клауза Банката се задължавала да уведоми кредитополучателя за новия размер на БЛП и датата, от която той бил в сила, чрез обявяването му в банковите салони на видно място. Всички

клаузи на Договора за кредит били ясни и разбираеми. Оспорените разпоредби на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора били ясни и напълно разбираеми не само в граматически смисъл, но и в икономически смисъл. Ищцата била средно информиран пълнолетен български гражданин, потребител на предоставян от Банката валутен кредит. Тя декларирала, че работи като ръководител движение (с повече от 19 години към момента на подаване на искането) и едва ли можело да има съмнение, че има достатъчно общи познания, които да й дадат възможност да извърши конкретна преценка на предложените от Банката условия на Договора за кредит и, ако намирала някоя от тях за незаконосъобразна или недобросъвестно формулирана, можела да поиска промяна. Необоснован бил аргументът на ищцата, че чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора водели до значително неравновесие между правата и задълженията на потребителя на банкови услуги и Банката. Като търговец Банката съвсем естествено поемала търговския риск от своята собствена дейност, да получава печалбите и да понася загубите от нея, както и че именно тя разполагала със специалисти, които могат да извършват анализи на икономическата конюнктура. Оспорените клаузи били включени в Договора, за да неутрализират поне отчасти риска за Банката от промените в икономическата конюнктура и в пазарната оценка на подобен вид активи - вземането на Банката за връщането от С.С. на получената парична сума по Договора за кредит. Не било налице нарушение на изискването за добросъвестност. Не било вярно и твърдението, че оспорените клаузи давали възможност на Банката по свое усмотрение да променя в своя полза БЛП и валутните курсове в нарушение на изискванията за добросъвестност при сключване на Договора. Към сключването на договора БЛП за жилищни кредити в швейцарски франкове бил 4.5%, и от текста на Договора било ясно, че БЛП е променлива величина - чл.3, ал.5 от Договора. Това било правилно разбрано от Ищцата, която още в Искането за жилищно-ипотечен кредит посочила, че лихвата по кредитите ще е „плаваща“ (Доказателство № 3). Съществувала и възможност за кредит с фиксиране на лихвата и ето защо, относно лихвата по кредита страните били преговаряли напълно индивидуално. Твърди, че БЛП била референтна стойност, която Банката определяла, във връзка с предоставяните от нея жилищни кредити, която участвала във формирането на дължимата по кредитите възнаградителна лихва. БЛП на Банката се определяла съобразно приета от Банката Методология, която била публикувана на Интернет страницата на Банката. Приемането и промяната на БЛП на Банката били свързани с упражняваната от нея банкова дейност и отразявали редица фактори, които влияели на дейността на Банката, в това число и състоянието на финансовия пазар и необходимостта да се гарантира финансовата сигурност на банковата система и особено - защитата на интересите на вложителите в нея, които фактори можели да повлияят както в посока на увеличаване на БЛП, така и в посока на неговото намаляване. Сочил, че към датата на сключване на Договора през 2008г. за Банката не съществувало задължение да публикува на страницата си в Интернет Методология за образуване и изменение на БЛП. Същата била публикувана на страницата в изпълнение на изискванията на чл.33а ЗПК, в сила от 31.08.2010г. Независимо от това, Методологията се прилагала по всички договори за кредит на Банката и преди публикуването ѝ на Интернет страницата и изменения в нея не били правени до предявяване на исковете. Нямащо съмнение и по това не се спорило по делото, че нито приемането на БЛП, нито неговата промяна били свързани с конкретен договор за кредит на Банката и те по никакъв начин не съставлявали упражняване на произтичащо от конкретен договор право на Банката. Включително, приемането и промяната на БЛП не съставлявали упражняване на право от страна на Банката и по Договора за кредит, предмет на делото. С.С. се съгласила с посочения в Договора начин на определяне на променливата лихва по кредита, което обстоятелство удостовериала с подписа си върху Договора за кредит. Видно от клаузата на чл.6, ал.2, изр.1, сключвайки Договора за кредит в швейцарски франкове ищцата изрично се задължила да връща кредита в същата валута, т.е. тя се подписала, че се задължила да прави погасителните вноски в швейцарски франкове. Само ако се налагало, защото не били осигурени от друг способ, С.С. би могла и в действителност била закупувала съответното количество швейцарски франкове от Банката. Но тази покупка не била задължителна част от съдържанието на кредитния договор по арг. на чл.6, ал.2 от Договора, и евентуалните разлики във валутните курсове нямали отношение към точното му изпълнение.

Клаузите на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора за кредит не попадали в хипотезите на примерни неравноправни клаузи- чл.143, т.3, 10, 12 и 13 от ЗЗП. Налице било изричното изключение по чл.144, ал.2, т.1 от ЗЗП. По отношение на клаузите от Договора относно изменението на годишния лихвен процент при промяна на БЛП се прилагало изключението по чл. 144, ал.2 вр. с чл.143, т.10 ЗЗП, според което Банката можела да си запази правото при наличие на основателна причина да промени без предизвестие лихвен процент, дължим от потребителя (т.е. договорената по кредита лихва), или стойността на всички други разходи (т.е. всички такси и комисиони съгласно Тарифата на Банката), свързани с финансовите услуги. Налице били изричните изключения и по чл.144, ал.3, т.1 и т.2 от ЗЗП. Счита, че по отношение на клаузите от Договора относно промяната на лихвата по кредита и на курс „продава“ на Банката за швейцарския франк в хипотезата на чл.6, ал.2, изр.2 във вр. чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора се прилагали изключенията по чл.144, ал.3, т.1 и т.2 от ЗЗП, според които клаузите на Договора не били неравноправни, дори и формално да осъществявали фактическия състав на чл.143, т.10 и т.12 от ЗЗП. Неоснован бил и аргументът на ищцата че клаузите на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора били нищожни поради противоречие на закона, поради това, че накърнявали добрите нрави или поради липса на съгласие - основания за нищожност съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1, предл.1 и 3 от ЗЗД. Ищцата по своя воля се обърнала към Банката и поскала сключването на Договора. Тя имала възможност предварително да се запознае с условията на Договора преди сключването му, преговаряла повече от един месец, като могла да поиска изменение на предложените ѝ клаузи или да се откаже от подписването му, включ. и след сключването на договора можела да се откаже от него, като не усвои сумата по кредита, да върне предсрочно цялата сума на получения кредит, да отпадне лихвата за остатъка от време до пълния срок на договора. Всички основни клаузи на Договора били уговорени индивидуално между страните и ищцата се съгласила с тях. Тя напълно свободно била изразила волята си да сключи процесния договор, като го подписала. Всички основни клаузи на Договора били приети в съответствие с императивните правни норми и правилата на добросъвестността. Счита, исковете за връщане от Банката на надплатени суми по месечните анюитетни вноски и такси за управление на кредита са неоснователни. Искът за връщане на ***швейцарски франка, за които се твърдяло, че в периода 14.05.2013г. - 14.04.2018г. били надплатени по месечните анюитетни вноски и такса за управление на кредита в сравнение с размера на първоначалните размери на вноската и таксата, следвало да се квалифицира по чл.55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД. Предпоставка за неговата основателност, било обявяването на чл. 3, ал. 1, чл. 3, ал. 5, чл. 6, ал. 2, чл. 7, ал. 2, чл. 13, ал. 1, чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от Договора за нищожни и с оглед на изложените по-горе аргументи, исковете за обявяване на нищожността на чл. 3, ал. 1, чл. 3, ал. 5, чл. 6, ал. 2, чл. 7, ал. 2, чл. 13, ал. 1, чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от Договора за нищожни били неоснователни и поради тази причина и осъдителният иск за връщане на недължимо платени суми за разликата над първоначалната месечна вноска от ***швейцарски франка, също бил неоснователен. Счита за неоснователна и претенцията за връщане на сумата от ***лева, твърдяна като платена неоснователно вследствие на валутни разлики между швейцарския франкове и лева за периода 14.05.2013г. - 14.04.2018г., за неоснователна. Искът за връщане на суми вследствие т.нар. „курсови разлики“ между швейцарския франк и лева бил обусловен от уважаването на исковете за прогласяване нищожността на клаузите от Договора. По-горе подробно обоснова, че нито една клауза от Договора не била неравноправна и поради това не била нищожна. Ето защо и този осъдителен иск по т.4. от петитума на исковата молба следвало да се отхвърли. Вноските от главницата, които били изискуеми за периода от 14.05.2008г. до 14.04.2013г., вече били погасени от ищцата чрез плащане. Прави изрично възражение за изтекла погасителна давност на сумите, които се твърди от ищцата, че са надплатени суми по Договора за кредит за периода от 14.05.2008г. до 14.04.2013г. Така, че дори и да се приемел главният установителен иск за основателен, който оспорва, то осъдителните искове са погасени по погасен по давност. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни. Претендира съдебни разноски.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното:

От приетото като доказателство заверено копие на договор за кредит за покупка на недвижим имот *** от 09.05.2008 г., неоспорен, подписан от страните по нето е видно, че е сключен между „Ю. и Е. Д. Б.“ АД като кредитор и кредитополучател С.С.Т. и О. М. Т., с който банката предоставя на кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на *** лв. /тридесет и девет хиляди лева/ по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД в деня на усвояване на кредита както следва: равностойността в швейцарски франкове на *** лв./***лева/ по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД в деня на усвояване на кредита за покупка на недвижим имот, представляващ жилище-апартамент ***, в жилищна сграда /ЕС/-блок, построено върху общинска земя в квартал *** по данъчно записване, по плана на гр.К., обл.С., на ул.***, състоящо се от две стаи, кухня и сервизни помещения, със застроена площ от ***кв.м., ведно с избено помещение ***с полезна площ от 8.75 кв.м., както и с 6.80% ид.части от общите части на сградата и съответните ид.части от правото на строеж върху мястото, равностойността в швейцарски франкове на *** лв. по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД в деня на усвояване на кредита за други разплащания, а кредитополучателят се задължава да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията на договора- чл.1, ал.1 от договора С договора кредитополучателят поема насрещно задължение да върне ползвания кредит, заедно с дължимите лихви в сроковете и при условията на договора. В чл.1, ал.2 на договора е уговорено, че общият размер на предоставените суми по кредита в швейцарски франкове не може да надвишава максималния размер на кредита по чл.1, ал.1 от договора, а в ал.3 е предвидено, че в деня на усвояване на кредита страните подписват приложение №1 към договора, представляващо неразделна част от него, в което посочват приложимия към същата дата курс „купува“ за швейцарския франк на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД, както и конкретно определения съобразно този курс размер на кредита в швейцарски франкове. В чл.2, ал.1 от договора страните уговорили, че разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка в швейцарски франкове на кредитополучателя С.С.Т. /сметката е посочена/, а в ал.2 е предвидено, че усвоеният кредит в швейцарски франкове по сметката по ал.1 се превалутира служебно от Банката в лева по търговски курс „купува“ на швейцарския франк към лева на Банката за съответната валута в деня на усвояването, като се превежда по открита в Банката сметка /посочена/ на кредитополучателя в лева, като с подписването на договора кредитополучателят дава своето безусловно и неотменимо съгласие и оправомощава Банката за служебното извършване на горе описаните действия. В чл.3, ал.1 от договора страните постигали съгласие, че за усвоения кредит кредитополучателят дължи на Банката годишна лихва в размер на сбора на Базовия лихвен процент на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД за жилищни кредити в швейцарски франкове /БЛП/, валиден за съответния период на начисляване на лихвата, плюс договорна надбавка от 1.65 пункта, като към момента на сключване на договора БЛП на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД за жилищни кредит в швейцарски франкове е в размер на 4.5 %. Съгласно чл.3, ал.5 на договора, действащият БЛП на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД не подлежи на договаряне и промените за него стават незабавно задължителни за страните, като Банката уведомява кредитополучателя за новия размер на БЛП и датата, от която той е в сила чрез обявяването им на видно място в банковите салони, договорените в договора надбавки не се променят. В чл.6, ал.2 от договора е уговорено, че погасяването на кредита се извършва във валутата, в която същият е разрешен и усвоен - швейцарски франкове. Видно от чл.13, ал.1 на договора страните уговорили, че Банката запазва правото си по време на действие на договора да променя Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, които „Ю. и Е. Д. Б.“ АД прилага при операциите си, както и приложимите лихви по кредита в швейцарски франкове или друга валута при евентуалното му превалутиране по реда на чл.21, като измененията в Тарифата и/или приложимите лихви влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни за страните по договора. В чл.13, ал.2 е предвидено, че за промените по предходната алинея / т.е. ал.1 на чл.13/ Банката уведомява кредитополучателя чрез съобщения в банковите салони и на интернет страницата ѝ /посочена/. В чл.23, ал.1 от договора кредитополучателят е декларирал, че е запознат и съгласен с обстоятелството, че промяната на обявения от банката курс купува и/ или продава на швейцарския франк към евро/ лева, както и превалутирането по чл.21 от договора може да има за последица, включително в случаите по чл.6,

ал.2, повишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита изразени в лева/евро, като напълно приема да носи за своя сметка риска от такива промени и повишаване, както и че е съгласен да поеме всички вреди /включително и пропуснати ползи/, произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит, а чл.23, ал.2 на договора кредитополучателят декларира, че е изцяло запознат и разбира икономическия смисъл и правните последици на разпоредбите на чл.6, ал.2 и чл.21-23 от договора, както и че е съгласен с настъпването им. По делото е прието като доказателство и заверено копие на приложение №1 към договора за банков кредит ***/09.05.2008 г., подписано на 14.05.2008 г., съгласно което с подписването му страните удостоверяват, че датата на усвояване на кредита, описан в договора е 14.05.2008 г. и към датата на усвояване на кредита-14.05.2008 г., приложимия курс „купува“ за швейцарския франк на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД към лева е ***като определения съобразно този курс размер на предоставения и усвоен от кредитополучателя кредитен лимит в швейцарски франкове по чл.1 от договора е *** /***/ швейцарски франка. Представен от ответника е погасителен план по кредита на договор ***/09.05.2008 г., с начало на усвояване 14.06.2008 г. и краен срок за издължаване-14.05.2033 г., в който са посочени датите, на които се дължи всяка месечна вноска до крайния срок за издължаване, вноските за главницата и вноските за лихвата, размерът на месечната вноска, размерът на месечната такса общия размер на месечната вноска.

Представени от ответника и приети като доказателство по делото са методология за определяне на БЛП на банката и БЛП стойности, информация относно промените на стойностите на БЛП за жилищните кредити в лева, евро, швейцарски франкове, щатски долара, определени от Комитета за управление на активите и пасивите на „Ю. и Е. Д. Б.“ АД, протоколни решения на Комитета за управление *** активите и пасивите на банката за процесния период в 6 бр. протоколи №90/18.06.2008 г. №94/17.10.2008 г., №144/03.10.2012 г., №81/28.09.2007 г., №89/19.05.2008 г. и №128/26.05.2011 г., движение по кредитна сделка, актуален погасителен план /според ответника/, 8 бр.преводни нареждания и 5 бр. бордера на С.С., извлечения от банкова сметка ***.05.2008 г.-24.03.2017 г., извлечение от банкова сметка на С.С. в швейцарски франкове за периода 09.05.2008 г.-03.09.2018 г.

Представени от ищцата са заверени копия на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот ***/13.05.2008 г. на Нотариус К.К., с район РС-К., нотариален акт за учредяване на договорна ипотека ***, нот.д.№ /13.05.2008 г. на Нотариус К.К., с район РС-К., предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 10.04.2008 г., Погасителен план към договора за кредит от 14.05.2008 г. и погасителен план към 14.12.2012 г., справка-движение по сметки за периода от 01.05.2008 г. до 24.04.2018 г.

Представено е влязло в сила решение от 12.03.2012 г. постановено по гр.д.№362/2012 г. по описа на РС-К., от което е видно, че сключеният на 07.07.2007 г. брак между С.С.Т. и О. М. Т. е прекратен с развод по взаимно съгласие, в дял на С.С.Т. е поставен придобитото по време на брака жилище, закупено с кредит, теглен от С.С.Т., представляващо апартамент ***, в гр.К., на ул.***, ***като съпрузите се споразумели изтегляния по време на брака кредит по договор за кредит за покупка на недвижим имот ***/09.05.2008 г. с „Ю. и Е. Д. Б.“ АД да бъде изпълняван изцяло от С.С.Т.

С Договор за цесия за прехвърляне на вземания по договори за кредит от 15.07.2008 г. „Ю. и Е. Д. Б.“ АД /„Ю.Б.“ АД/ в качеството на цедент прехвърля на „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД, с ЕИК:*** в качеството му на цесионер всички свои вземания в т.ч. на ищцата, произтичащи от процесния договор за банков кредит /л.265- л.268/. Впоследствие с договор за прехвърляне на вземания по договори за кредит от 07.03.2018г., ведно с приложение №1 към него, „Б. Р. С.“ АД в качеството на цедент прехвърля обратно на „Ю.Б.“ АД в качеството му на цесионер всички вземания в т.ч. от ищцата, произтичащи от процесния договор за банков кредит.

По делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза с депозирано заключение основно и допълнително, които съдът възприема. Съгласно неоспореното основно заключение по управление на активите и пасивите (КУАП) е органът на Банката, отговорен за първоначалното определяне и следващи промени в размера на БЛП. Стойността на БЛП се определя съгласно посочената

Методология и е съвкупност /сбор/ от два компонента: Трансферна цена на ресурса; Буферна надбавка. Трансферната цена на ресурса представлява цената на ресурса (в процентно изражение), на която банката оценя, че би могла да привлече ресурс от депозитори и външни финансираня при равни други условия, и се влияе (формира) от: -пазарните (бенчмаркови) лихвени мерители - Софибор, Юрибор, Либор (в зависимост от валутата на кредита). При кредити в швейцарски франкове се следи тримесечния CHF Libor . Прилага се 3-месечен CHF Libor , защото това е средно-претеглената срочност (дюрация) на ресурсната база на банката, привлечена от физически лица и некредитни институции на местния пазар; -рисквата премия, приложима за Банката при привличане на финансов ресурс. Количествени мерители, които изразяват рисквата премия, приложима за банката, са 5Y CDS на България, CDS на Гърция и CDS на Ю.. Прилага се 5Y CDS (а не например 10Y CDS), защото 5 години е обичайната (среднопретеглената) срочност на външните финансираня на Банката, както и защото 5Y CDS е най-ликвидният и репрезентативен измерител на рисквата премия; -директните нелихвени разходи на Банката по привличания паричен ресурс – минимални задължителни резерви /МЗР/, фонд за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ и др. Буферна надбавка_изразява оценка под формата на лихвена премия на нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти и освен това абсорбира временните пазарни сътресения в лихвените нива в размер до 0.50% /на годишна база/. Решенията на органа, определящ стойността на БЛП – КУАП , са следвали динамиката в промяната на елементите формиращи БЛП. Елементите на БЛП са описани подробно в т.1 от Заключението . КУАП следвайки методологията и анализирайки кумулативния ефект от промяната в стойностите на отделните елементи е приемал решения за промяна на БЛП, в съответствие на измененията на структуроопределящите фактори за стойността на БЛП. Пример1: Чувствително нарастване на МЗР и вноските по ФГВ – Приложения – Справки; Пример2: От годишните финансови отчети /публикувани в сайта на банката – същите са публични/, е видно, че нараства обема на просрочените кредити през анализирания период 2008г.-2018г., поради което е нараствала оценката на риска, под формата на лихвена премия на нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти. Пример3: От началото на 2011 г. започва ново покачване на бенчмарковите лихвени проценти в еврозоната: 3М Euribor се покачва с 47 б.т. (от 1.01% към 31/12/2010 до 1.48% към 14/06/2011-датата на промяна на БЛП), а ЕЦБ взема решение за увеличение на основната си лихва с 25 базисни точки на 13/04/2011. Относно намаляването на БЛП през 2012 година-дължи се на плавно намаляване на бенчмарковите лихвени проценти в Еврозоната. В същото време обаче, нивата на гръцките CDS се запазват на изключително високи нива – значително над 10%, оказвайки натиск върху достъпа до финансиране и цената на ресурса. Трансферната цена на ресурса представлява цената на ресурса (в процентно изражение), на която банката оценя, че би могла да привлече ресурс от депозитори и външни финансираня при равни други условия, и се влияе (формира) от:- пазарните (бенчмаркови) лихвени мерители - Софибор, Юрибор, Либор (в зависимост от валутата на кредита). При кредити в швейцарски франкове се следи тримесечния CHF Libor. Прилага се 3-месечен CHF Libor, защото това е средно-претеглената срочност (дюрация) на ресурсната база на банката, привлечена от физически лица и некредитни институции на местния пазар; -рисквата премия, приложима за Банката при привличане на финансов ресурс. Количествени мерители, които изразяват рисквата премия, приложима за банката, са 5Y CDS на България, CDS на Гърция и CDS на Юробанк. Прилага се 5Y CDS (а не например 10Y CDS), защото 5 години е обичайната (среднопретеглената) срочност на външните финансираня на Банката, както и защото 5Y CDS е най-ликвидният и репрезентативен измерител на рисквата премия; - директните нелихвени разходи на Банката по привличания паричен ресурс – минимални задължителни резерви /МЗР/, фонд за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ и др. Рисквата премия, приложима за Банката при привличане на финансов ресурс е част от елементите , които формират „трансферна цена на ресурса” , съгласно Методологията за определяне на базовия лихвен процент /БЛП/ на Банката. Тя /рисквата премия/ представлява минимално изискуемата премия (над възвръщаемостта от инвестиция в безрисков актив), която кредиторите търсят, за да бъдат компенсирани за риска, който поемат. Пазарната рискова премия се умножава с коефициента бета /изчислен по спец. формула/. Този коефициент е измерител на пазарния риск. Той показва ,с колко цената на определена инвестиция ще

се покачи или ще спадне в сравнение с това - с колко пазара като цяло ще се покачи или спадне. Бета се намира посредством статистически анализ на възвръщаемостта на отделните видове инвестиции, спрямо възвръщаемостта на пазара като цяло. Този модел е полезен и се използва доста във финансовата общност. Инвеститорите, знаейки бета-коефициентите на различните видове активи /инвестиции/, преценяват, че включвайки в портфейла си такива с по-високи бети, те поемат и по-висок риск, тъй като възвръщаемостта им ще се изменя повече в сравнение с пазара като цяло. И обратното включвайки в портфейла си активи/инвестиции/ с по-ниски бети те ще поемат по-малко риск и съответно ще изискват и по ниска доходност от този портфейл. Факторите, които влияят върху рисковата премия в конкретния случай, са оценката за кредитоспособността на финансовата система, както и ликвидността и достъпът до финансиране като цяло на финансовите пазари. Количествени мерители, които изразяват рисковата премия, приложима за банката, са 5Y CDS на България, CDS на Гърция и CDS на Юробанк. Прилага се 5Y CDS (а не например 10Y CDS), защото 5 години е обичайната (среднопотеглената) срочност на външните финансираня на Банката, както и защото 5Y CDS е най-ликвидният и репрезентативен измерител на рисковата премия. Що се отнася до CDS на Гърция и CDS на Юробанк, те се прилагат за банката по чисто икономически причини – защото Банката е с гръцки акционер и ползва финансиране от финансовата група на Юробанк. В тази връзка, започналата гръцка фискална криза се транслира бързо върху гръцката финансова система, довеждайки до внезапно спиране на достъпа до външно финансиране на гръцките банки и техните местни подразделения и оскъпявайки цената на ресурса на банките с гръцка собственост. През 2011 г. гръцкият CDS се задържа трайно над 10% (1000 б.т.), като през определени периоди достига рекордни стойности над 30%-50%. Счетоводните операции при отпускане и усвояване на кредита, извършени от Банката – кредитор са : с/ка **** Заеми за гр.и домак. за Строеж и покупка жил. И Кт с/ка *** „Разплащ. Сметка на граждани и домакинства валута CHF. В конкретния случай, счетоводната операция е : Дт с/ка ***, Кт с/ка ***. Същата е извършена на 14.05.2008 г., със стойност ***CHF /швейцарски франка/. Извършени са операции за обмя**** на валута : Дт с/ка ***/ Кт с/ка***, Кт с/ка ***. Полученият левов ресурс по разплащателната сметка на С.С.Т. - ****е разплатен по посочено от ищцата основание и сума на трети лица /посочени в таблица в заключението/. Счетоводните операции по разплащанията са : Дт с/ка *** – С.Т., Кт с/ка *** Б.К., Кт с/ка *** С. К., Кт с/ка *** М.К., Кт с/ка *** С. Н.. Извършен е служебен превод по банкова сметка на С.С. **** в размер на ***CHF /швейцарски франка/ на дата 14.05.2008 г. Извършени са операции за обмяна на валута, като левовата равностойност е преведена по сметка на С.С. ****. Натрупаният левов ресурс по разплащателна сметка ****на С.С. е изразходван за разплащане на покупката на недвижим имот, чрез 8 платежни нареждания от титуляра, При отпускане и усвояване на кредит по Договор за кредит ***/09.05.2008 г. с кредитополучател С.С.Т., Банката е използвала ресурс в швейцарски франкове. Кредитът е осчетоводен и регистриран по счетоводна сметка **** „ Заеми на граждани и домакинства за строеж и покупка на жилища” , подсметка **** код валута швейцарски франкове /CHF /. Този факт показва, че Банката кредитор е използвала ресурс в швейцарски франкове /CHF/ при финансиране на С.С.Т.. Средствата са усвоени по валутна разплащателна сметка в швейцарски франкове / CHF / - **** „Разплащателни сметки на граждани във валута „ , подсметка **** – код валута швейцарски франкове / CHF / с титуляр С.С.Т.. В деня на усвояване на процесния кредит – 14.05.2008 г. , Банката е завершила разплащателна сметка на Кредитополучателя – С.С.Т. с IBAN:****ов номер *** сума в размер на ***CHF / ***/ швейцарски франка. Основание за извършеният от Банката превод по банкова сметка ***.*** С.С.Т. е Искане за усвояване на суми от кредит с вх.№4-01899/14.05.2008г. Размерът на превода е ***CHF / ***/ швейцарски франка. Погасяването на задължения по процесния Договор за кредит ***/09.05.2008 г. е извършвано със счетоводни операции през валутни сметки в швейцарски франкове / CHF /- сметката по която се отчита заема, сметката по която се отчитат лихвите и сметката по която кредитополучателя осигурява средства за издължаването на кредита. Кредитополучателката е внасяла както средства в лева, които са били превалутирани във швейцарски франкове, с които са погасявани месечни анюитети – напр. дата 10.04.2009 г., така и директно средства във валута – швейцарски франкове – напр. дата 12.11.2010 г., осчетоводявани от банката за погасителни вноски. Най – често повтарящ се вариант е: вноска от кредитополучателя, на по-голяма кръгла сума валута

/CHF/ по собствена разплащателна сметка и закупуване на остатъчния недостиг до месечното задължение по анюитета с левова равностойност - напр. на дата 12.10.2010 г. – внесени ***CHF и закупени ***CHF /за ***лева/. Това обстоятелство е обусловено от липсата на дребни купюри от швейцарски франкове, както и предвид вноската във валута, която респ. не е закупена от Банката. Счетоводните операции, извършвани от Банката при погасяване на анюитетните вноски са два вида. Те са идентични и повтарящи се, в зависимост от избора от клиента начин за депозиране на средства : При депозиране на сума в лева :1.Дт с/ка *** „ Каса в лева „ /, Кт с/ка *** „ Разплащ. Сметка на граждани и домакинства в лева“; 2.Дт с/ка *** „Разплащ. Сметка“/Кт с/ка ****” Разплащ.сметка CHF”ЪКт с/ка *** „ Курсови разлики”; 3.Дт с/ка ****” Разплащ.сметка CHF”/Кт с/ка ****” Заеми за гр.и домак. ЗаСтроеж и покупка жил.”Кт с/ка ****” Задължения по начислени лихви валута”; При депозиране на сума във валута /CHF/ :1.Дт с/ка *** „ Каса във валута „/Кт с/ка *** „ Разплащ. Сметка на граждани и домакинства валута CHF”,2.Дт с/ка ****” Разплащ.сметка на Граждани и домакинства валутаCHF”/Кт с/ка ****” Заеми за гр.и домак. За Строеж и покупка жил.”Кт с/ка ****” Задължения по начислени лихви валута”. Всички валутни операции / превалутирания / извършени от банката във връзка с Договор за кредит за покупка на недвижим имот №**** са осчетоводени в съответствие с действащите нормативни изисквания, счетоводни стандарти и финансови практики. Счетоводните операции са във връзка с превалутиране на суми, касаещи средства по процесния договор за кредит и са извършвани по обявления от банката курс „купува/продава” за деня на транзакцията. Динамиката във фиксинга /централния курс/ на основната валута – швейцарски франк /CHF/, релевантно се е преекспонирала и в аналогична промяна на курсовете „купува/продава” без съществени диспропорции. Общата стойност на разликата между реално внесените суми и тези, дължими като анюитетни вноски по Погасителен план /Приложение №7 към исковата молба/, за периода май 2013 год. до април 2018 год. е ***швейцарски франка /CHF/. За периода от 2007 г. до октомври 2008 г. ответната банка е предлагала финансиране в швейцарски франкове не само на клиенти, но и на свои служители. Около 200 служители са сключили договори за кредити в швейцарски франкове. След октомври 2008 г. финансирането в тази валута е преустановено, както за клиенти, така и за служители, което е продиктувано от проявлението на световната финансова криза и отражението ѝ върху икономическата активност в България. Съотношението на швейцарския франк спрямо еврото на международните валутни пазари за посочения период е показано на приложената графика – Приложение №6. Курсът на швейцарския франк спрямо българския лев е видно от приложенията за 2005г., 2006г. , 2007 г. и 2008 години. През 2008 година курсът на CHF бележи най – ниски стойности в лева за целия исторически период 2005г.-2018г. Процентното изменение на курса на швейцарския франк за месец май 2008 година, спрямо месец април 2008 г. в съотношение с български лев и валута евро е калкулирано за три фиксирани и произволно избрани дати /в заключението е посочено съотношението по валути посочено в две таблици и графики/. Най- ниска стойност е отбелязана през месец октомври 2007 г. – ***лева за 1 CHF, а най-високата през януари 2005 г. – ***лева за 1 CHF. Причините за промяната в курса са комплексни и разнородни: Политическа и икономическа стабилност, Условия за търговия и представяне на икономиката, Ниво и динамика на инфлацията, Промени във фискалната и/или финансова политика, Данъчни и митнически режими, Привличане на външни инвестиции и т.н. Динамиката в курса на швейцарския франк след 2008 г. е видна от приложените графики и табличните стойности на курса, спрямо български лев. Най-ниска стойност е отбелязана през месец юли 2008 г. – ***лева за 1 CHF, а най-високата през май 2015 г. – ***лева за 1 CHF. Посочените общи причини за промяната на валутния курс са приложими и в периода след 2008 г. Прогнози за нивата на курса на определена валута са свързани с теоретични обосновки и предположения, което ги прави несигурни. Няма как да бъде определен точно бъдещ курс на дадена валута в определен сегашен момент с голяма доза сигурност. Дори икономическите анализатори използват в голяма степен прогнози до 12 месеца, но често пъти те също се оказват погрешни или с отклонения от предвидените стойности.Съгласно допълнителното заключение размерът на сумите, калкулиран като разлика между левовата равностойност на платените вноски по кредита, изчислена по фиксинга на БНБ за швейцарския франк към датите на всяка една от вноските и левовата равностойност на платените вноски по кредита по курс „купува“ на швейцарския франк към датата на

отпускане на кредита, посочен в приложение №1 към процесния договор за периода м.май 2013 г. до м.април 2018 г. е ***лв. Размерът на сумите, калкулиран като разлика между левовата равностойност на платените вноски по кредита, изчислена по фиксинга на БНБ за швейцарския франк към датите на всяка една от вноските и левовата равностойност на платените вноски по фиксинга на БНБ за швейцарския франк към датата на отпускане на кредита, за периода м.май 2013 г. до м.април 2018 г. е ***лв.

По делото е представено копие на протокол №22 на Комисия за защита на потребителите за заседание, проведено на 27.05.2015г., на което е представен доклад относно прилагане на ЗЗП в частта му за неравноправни клаузи, предлагани от ответната банката и други банки, в който подробно са анализирани разпоредби на договори, сключвани от банката-ответник, каквито има и в процесния договор и са изложени съображения за това, че същите са неравноправни и е взето решение да се изпрати писмо до съответните банки, между които ответника и им се препоръчва да отстранят тези неравноправни клаузи в договорите си срок от в 14 дни от уведомяването им, както и да се задължат банките да уведомят по подходящ начин потребителите за направените промени ...

При така установена фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Безспорно между страните съществува валидно облигационно отношение, произтичащо от Договор за банков кредит за покупка на недвижим имот №***/09.05.2008 г. Правната регламентация на договора за банков кредит е уредена в чл.430 - чл.432 от ТЗ. По силата на сключения договор за Банката - кредитор се е породило задължение да отпусне уговорената парична сума, срещу задължението на кредитополучателя да върне главницата, заедно с уговорената лихва по кредита-арг. чл.430, ал.2 от ТЗ. Установи се, че в изпълнение на договора ответната страна е отпуснала на ищцата кредитен лимит в швейцарски франкове в размер на равностойността в швейцарски франкове на *** лв. по курс „купува“ за швейцарския франк към лева на Банката в деня на усвояване на кредита за покупка на недвижим имот, който ищцата е усвоила. Едно от основните задължения на ищцата като кредитополучател е да заплаща на банката уговорения в чл.3, ал.1 от процесния договор за кредит договорна лихва, която представлява сбор от два компонента - базовия лихвен процент /БЛП/ на Банката за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответния период на начисляване на лихвата, който към момента на сключването му е 4.5 % плюс договорна надбавка от 1.65 пункта или възнаградителна лихва в размер на 6.15 % . Установи се, че по време на действието на процесния договор Банката е изменила едностранно размера на дължимата от кредитополучателя лихва, позовавайки се правото ѝ, предвидено в клаузите на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл. 6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 от договора за кредит, които твърди че са индивидуално договорени.

По иска с правно основание чл.26, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.143 и чл.146 от ЗЗП:

Ищцата е физическо лице, на което по силата на процесния договор е предоставен банков кредит, който не е предназначен за извършването на търговска или професионална дейност, поради което същата има качеството на потребител по смисъла на §13, т.1 от ДР на ЗЗП, а Банката е търговец по смисъла на §13, т.2 от ДР на ЗЗП. Договорът за банков кредит е търговска сделка от категорията банкови сделки, имащи за предмет предоставяне на финансова услуга, свързана с дейността на кредитни институции, по смисъла на §13, т.12 от ДР на ЗЗП. Като такъв вид търговска сделка за предоставяне на финансова услуга, той попада в приложното поле на ЗЗП, вкл. нормите чл.143- чл.146 от ЗЗП по арг. от чл.144 от ЗЗП, която норма урежда изключенията, при които е неприложимо правилото за приемане за неравноправна клауза в договор, сключен с потребител. Процесният договор за банков ипотечен кредит е сключен на 09.05.2008 г., по време на действието на ЗЗП в редакция от 07.08.2007 г., в сила от 01.03.2008 г. която е инкорпорирала нормите на Директива 93/1 З/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори и която е приложима към процесния договор. Към този момент действа и Законът за потребителския кредит /ЗПК/, Обн. Дв. бр. 53/30.06.2006 г., в сила от 01.10.2006 г., от приложното поле на който изрично в чл.3, ал.5, т.1 са изключени договорите за кредит, обезпечени с ипотека върху недвижим имот, какъвто е и процесния договор, поради което последният попада под правната уредба на ЗЗП. Клаузите на договора за банков кредит и приложимите към него Общите условия не следва да нарушават основни принципи, в т.ч. и този на равнопоставеност, на който се основават отношенията между Банката и

потребителя, както и императивни разпоредби на закона. Законът за кредитните институции /отм., но действащ към момента на сключване на процесния договор за банков жилищен кредит, въвежда редица задължения на кредитните институции при отпускане на банкови кредити с оглед защита правата и задълженията на кредитополучателите-длъжници. Съгласно нормата на чл.58 от ЗКИ при отпускане на кредити банката задължително предоставя безплатно и в писмена форма на клиентите си своите условия по кредитите, които съдържат най-малко данни за общите разходи по кредита /такси, комисионни и други разходи, пряко свързани с договора за кредит/ и за обективните критерии, въз основа на които тези разходи могат да се изменят-лихвения процент, изразен като годишен лихвен процент, метода за изчисляване на лихвата, както и условията, при които може да се променя лихвата до пълното погасяване на кредита, допълнителните задължения, свързани с разплащанията и условията и разходите при предсрочно погасяване на кредита. В чл.147, ал.1 от ЗЗП е предвидено, че клаузите на договорите, предлагани на потребителите, трябва да са съставени по ясен и недвусмислен начин, като при неизпълнение на това задължение, следва да намери приложение императивната разпоредба на чл.147, ал.2 от ЗЗП, която предписва, че при съмнение относно смисъла на определено условие, то се тълкува по благоприятен за потребителя начин. В нормата на чл.146, ал.1 от ЗЗП е предвидено, че неравноправните клаузи в договорите са нищожни само в случаите, в които те не са индивидуално уговорени. Клаузите на чл.3, ал.1, чл.3, ал.5, чл. 6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1, чл.23, ал.1 и ал.2 са част от съдържанието на сключения между страните договор №***/09.05.2008 г., но това не е достатъчно за да бъдат квалифицирани като индивидуално уговорени, предвид чл.146, ал.2 от ЗЗП. Същите са част от предварително, стандартно изготвени типови условия на Банката и доколкото по делото не са представени от ответника доказателства, че тези клаузи са били обект на предварително обсъждане с ищцата т.е. че е била предварително уведомена за възможността да поиска промяната на договора в тази част /досежно тези клаузи/ и не се е възползвала от това право, а се е съгласила с тях, но съдът приема, че не е налице индивидуално уговаряне на клаузите на договора, касаещи определяне на размера на възнаградителната лихва, както и другите плащания по договора, извън главницата. Клаузите, които не са индивидуално уговорени биха могли да са нищожни, ако са неравноправни по смисъла на чл.143- чл.144 от ЗЗП освен ако договорът попада в изключенията, предвидени чл.144, ал.2 и ал.3 от ЗЗД. С разпоредбата на чл.143 от ЗЗП се обявява за неравноправна всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, като в нормата са посочени хипотези, измежду които клауза с която е поставено изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля /т.3/; клауза, която позволява на търговеца или доставчика да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание /т.10/; клауза, която дава право на търговеца да увеличава цената, без потребителя да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора /т.12/. От забраните по чл.143, т.7, т.10 и т.12 от ЗЗП са предвидени изключения в чл.144 от ЗЗП по отношение на доставките на финансови услуги, каквато представлява и процесния договор съобразно §13, т.12 от ЗЗП. Предвид целта на закона и разпоредбите на чл.143 и чл.144 от ЗЗП може да се направи извода, че следва за да се приеме за допустима уговорка в договор за банков кредит, предвиждаща възможност за увеличаване на първоначално уговорената лихва, само ако тя отговаря на следните кумулативни условия: да са изрично уговорени в договора или в Общите условия обстоятелствата, при които настъпване може да се измени лихвата; тези обстоятелства да са обективни, т.е. да не зависят от волята на кредитора - тяхното определяне или приложение да не е поставено под контрола на банката-кредитор; методиката за промяна на лихвата да е подробно и ясно описана в договора или приложимите към него Общи условия /т.е. да е ясен начина на формиране на лихвата/ и при настъпването на тези обстоятелства да е възможно както повишаване, така и понижаване на първоначално уговорената лихва - ако е предвидена възможност само за повишаване, това несъмнено води до „значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя“ съгласно чл.143 от ЗЗП. Неравноправната клауза в договор с потребител се преценява, като се вземат предвид вида на стоката или услугата -

предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или на друг договор, от който той зависи-чл.145, ал.1 от ЗЗП. Следователно за да е нищожна като неравнопавна договорна клауза в договор за банков кредит, сключен с потребител, тя следва да не е уговорена индивидуално и да осъществява някой от фактическите състави на чл.143 от ЗЗП и същевременно да не попада в някое от изключенията по чл.144 от ЗЗП. Фактическият състав на изключението по чл.144, ал.2, т.1 от ЗЗП включва: доставчикът на финансовата услуга да е поел задължението да уведоми другата страна за извършените без предизвестие едностранни промени в лихвения процент в 7- дневен срок; и другата страна по договора да има право незабавно да го прекрати. В настоящият случай не е налице фактическият състав на това изключение, тъй като в процесния договор липсва клауза, която да предоставя такава възможност на кредитополучателя да прекрати договора в хипотеза на едностранно увеличение на лихвата. Правото на потребителя едностранно да прекрати договора съгласно чл.144, ал.2, т.1 от ЗЗП предполага прекратяването на договорната връзка да може да бъде упражнено свободно, без да се поражда за потребителя насрещни неблагоприятни последици, като заплащане на допълнителни такси, лихви и комисионни. В чл.8 и чл.9, ал.1 на договора е предвидена единствено възможността на кредитополучателя да изплати предсрочно дълга по кредита - изцяло или частично, за което е предвидена такса в размер на 4% върху размера на предсрочно погасената главница /чл.8, ал.2/ т.е. неблагоприятна за потребителя последица при предсрочно изпълнение. Съдът намира, че клаузи на чл.3, ал.1 и ал.5, чл.6, ал.2 и чл.13, ал.1 от процесния договор попадат в хипотезата на чл.143, т.10 от ЗЗП, тъй като дават право на Банката да променя едностранно условията на договора за банков кредит на основания, които не са предвидени в договора. Никъде в договора №***/09.05.2008 г. не се съдържа основанията, при които банката може да променя своя БЛП, оказващ влияние върху лихвата, дължима се от ищеца по него. Уговорено е, че БЛП се отразява автоматично на размера на лихвения процент по договора, че не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за кредитополучателя. В чл.3, ал.5 на договора е предвидена възможност за едностранна промяна на лихвения процент от страна на банката спрямо първоначално съгласувания между страните размер на лихвата, при необявени предварително и невключени като част от съдържанието на договора ясни правила за условията и методиката, при които този размер може да се променя до пълното погасяване на кредита. Дори да се приеме, че кредитополучателят може да се запознае с промените в БЛП, обявени по начина, предвиден в чл. 3, ал.5 от договора, а именно на видно място в банковите салони, при липсата на договореност за начина, по който тази промяна се отразява върху конкретно договорения и първоначално съгласувания погасителен план, съответно предоставяне на възможност на длъжника да се запознае и приеме нов, актуализиран погасителен план, или да се откаже от договора, не би могло да се приеме, че кредитополучателят разполага с възможност да направи прогноза и/или самостоятелни изчисления за задълженията си по договора. Базовият лихвен процент се явява определящ за размера на възнаградителната лихва по договора и съответно на определената при сключване на договора месечна вноска. Освен това в нито една от клаузи не са посочени условията, при които Банката ще извършва промяна на БЛП. По делото не са представени доказателства, че към момента на сключване на процесния договор за кредит на ищцата като потребител са били предоставени правилата за определяне на БЛП, влияещи на начина на определяне на лихвения процент, който тя следва да заплати като цена на получения от нея паричен ресурс. Основаният критерий за приложимостта на изключенията на чл.144, ал.2, т.1 и ал.3, т.1 от ЗЗП е изменението на цената да се дължи: на основателна причина за промяната, при уговорка в договора за уведомяване и предоставена възможност на потребителя да прекрати договора /чл.144, ал.2, т.1/; а в хипотезата на чл.144, ал.3, т.1- на външни и независещи от търговеца фактори. В практиката на ВКС / Решение №231/06.03.2018 г. по т.д.№875/2017 г. на ВКС, I т.о., Решение №424/2.12.2015 г. по гр. д. № 1899/2015 г. на ВКС, III г. о., Решение ***5/13.09.2016 г. по т. д. № 240/2015 г. на ВКС, II т. о., Решение № 205/7.11.2016 г. по т. д. № 154/2016 г. на ВКС, I т. о., Решение № 165/2.12.2016 г. по т. д. № 1777/2015 г. на ВКС, I т. о. и др./ съобразена и с практиката на СЕС по преюдициални запитвания по тълкуването на Директива 93/13 е прието, че и в двата случая е необходимо методът за индексване и промяна на цените да е описан по ясен и недвусмислен начин и потребителят да е получил достатъчно

конкретна информация как търговецът може да промени едностранно цената. Методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа конкретно разписана изчислителна процедура, която да сочи вида, количествените изражения и относителната тежест на всеки от отделните компоненти и не може клаузата да съдържа само изброяване на обективните фактори за възникване на правото на изменение, за да може потребителят да направи прогноза или самостоятелни изчисления, т. е. да предвиди икономическите последици от сключването на договора. Необходимо е между съконтрагентите да е постигнато съгласие за начина на формиране на възнаграждението на кредитодателя, т. е. относно конкретна формула за определяне на възнаградителната лихва - съществен елемент от този вид банкова сделка. В представената методология / л.258/ е посочено кои компоненти влияят на размера на базисния лихвен процент, приложим към отпусканите от ответника кредити, като в същата е прието, че при промяна на някой от тях е налице основание за неговата актуализация-т.4 на методологията. Тези положения, не са част от съдържанието на сключения с ищцата договор за кредит, тъй като не са възпроизведени в нито една негова клауза. Освен това по делото не са представени и други доказателства за това, че към датата на сключване на процесния договор ищцата в качеството ѝ на кредитополучател е бил запозната с методологията, на която се позовава ответникът и която е едностранно издадена от него, както и че ищцата е изразила съгласие условията, предвидени в тази методология да станат част от съдържанието на възникналите между страните облигационни отношения. Дори и да се приеме, че методологията за определяне на БЛП и стойностите на БЛП е била оповестена по подходящ начин и е била известна на ищцата и макар част от посочените в нея основания за изменение на възнаградителната лихва да са от обективно естество, съдът намира, че те не представляват основание за едностранна промяна на лихвата, тъй като не е установен нито размерът на промяната на БЛП при изменение на съответния обективен показател, нито е предвидена правната възможност БЛП да бъде намаляван при снижаване на нефиксирания индекс /променлив компонент/, формиращ възнаградителната лихва. Следователно Банката е обезпечила правото си по свой почин да изменя БЛП, като го увеличава със ставка, която счита за целесъобразна /право на автономна преценка/, за постигане на своите стопански задачи. Съдът намира, че по този начин се накърнява принципът на добросъвестност и е създадено значително неравновесие между правата и задълженията на Банката и кредитополучателя и то във вреда на последния, тъй като при неизвестни за потребителя основания не би могъл да предвиди евентуалните промени на годишния лихвен процент. Липсата на такава информация преди да бъде сключен договорът по принцип не може да бъде компенсирана с това, че в хода на изпълнение на договора потребителят ще бъде уведомен по предвидения ред за промяната на лихвения процент и че при поискване ще получи нов погасителен план, още повече че ако не иска да приеме тази промяна не би могъл да прекрати договора. Затова, условията, предвидени в Методология за определяне на базисен лихвен процент и стойностите му, не представляват част от съдържанието на сключения между страните договор за кредит, поради което е без значение, че в същата са посочени условията, при които Банката единствено може едностранно да промени базовия лихвен процент. Предвид това възможност за Банката едностранно да измени стойността на възнаградителната лихва, при неустановени в договора за кредит конкретни обективни показатели, при положение, че потребителят на банковата услуга няма възможност да се откаже безусловно от договора, поставя ищцата в неравноправно положение по смисъла на чл.143, т.10 и т.12 от ЗЗП, поради което следва да се приеме, че клаузите на чл.3, ал.1 и ал.5, чл.6, ал.2 от процесния договор като неравноправни са нищожни по смисъла на чл.146, ал.1 от ЗЗП.

В чл.13, ал.1 от договора е предвидено правото на Банката да променя по време на действието на договора Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, които прилага при операциите си. По своята правна същност Тарифата на банките представляват предварително установени от търговеца Общи условия, тъй като определят парични задължения за неопределен период от време и се прилагат за неограничен кръг от правни субекти. Съгласно чл.298, ал.1 от ТЗ клаузите в Общите условия стават задължителни за другата страна, когато тя заяви писмено, че ги приема или е търговец и ги е знаела или е била длъжна да ги знае и не ги оспори незабавно. Когато за действителността на сделката е предвидена писмена форма, установените от търговеца Общи условия обвързват другата

страна само ако са ѝ били предадени при сключването – чл.298, ал.2 от ТЗ. Договорът за банков кредит е формална сделка- чл.430, ал.3 от ТЗ поради което, за да бъде обвързан кредитополучателят от Общите условия, той трябва да заяви писмено, че ги приема. От съдържанието на процесния договор е видно, че в него не се съдържат основанията, при които банката може да променя тарифата, лихвите, таксите и комисионните, които банката прилага при операциите. В разпоредбата на чл.13, ал.2 от договора е предвиден начинът, по който се съобщават промените по чл.13, ал.1, но не е посочено по какъв начин се определя, кога и на какъв принцип се променят посочените допълнителни задължения. Освен това, клауза създава значително неравновесие в отношенията с ищцата, тъй като на Банката се предоставя правото по всяко време на действието на договора едностранно да определи по свое преценка размера на различните банкови такси, заплащани за използване на предоставения финансов ресурс, а и тази оспорена клауза не е предвидена възможност договорът да бъде прекратен от кредитополучателя при увеличаване на размера на таксите и комисионните, поради което същата се явява неравноправна съобразно чл.143, т.12 от ЗЗП, което от своя страна води до нейната нищожност по чл.146, ал.1 от ЗЗП. Отделно от това по процесният договор кредитът се предоставя в размер на равностойността в швейцарски франкове на конкретно посочена сума в лева и начинът, по който определя равностойността - чл.1 от договора, като в чл.2, ал.3 е посочено, че усвоеният в швейцарски франкове кредит се превалутира служебно от банката и се превежда по лявова сметка на кредитополучателя. По този начин - в швейцарски франкове е определена и дължимата възнаградителна лихва по кредита. Тази клауза определя основните престации на договора т.е. попада в обхвата на понятието „основен предмет на договора“ по смисъла на чл.145, ал.2, пр.първо от ЗЗД и с нея е уговорено възлагане на риска от промяна на валутния курс на швейцарски франк спрямо българския лев. От чл.145, ал.2 от ЗЗП следва извода, че не може да бъде извършвана преценка за неравноправност на клауза от основния предмет на договора, в случай че тя е ясна и разбираема. Изискването договорните клаузи да са изразени на ясен и разбираем език следва да се схваща като основно. Задължително е в договора да е изложен точният механизъм, за който се отнася съответната клауза, както и евентуално отношението между този механизъм и механизма, предвиден в други клаузи, така че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически последици / арг. т.75 от решение на СЕС на четвърти състав от 30.04.2014 г. Arpad Kasler Hajnalka Kaslerne Rabai срещу OTP Jelzalogbank Zrt. по C-26/13, EU:C:2014:282 и т.50 на решение на СЕС от 23.04.2015 г., Van Hove, C-96/14, EU:C:2015:262/. Необходимо е да бъдат преценени всички относими фактически елементи, сред които са публичността и информацията, предоставена от кредитодателя при договаряне на договора за кредит / в т.см. т.75 от решение от 26.02.2015 г. Bogdan Matei, Ioana Matei срещу SC Volksbank Romania SA по C-143/13, EU:C:2015:127/. Изискването за „ясен и разбираем език“ включва яснота и разбираемост на клаузите не само от формална и граматическа гледна точка, но прозрачно и недвусмислено изложение на съдържанието на правата и задълженията на страните по начин, че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически последици / решение №98/25.07.2017 год. по т.д.№535/2016 г. на ВКС, I т.о., т.45 от решение от 20.09.2017 г. на СЕС, C-186/16, EU:C:2017:703/. Финансовата институция следва да предостави като минимум информация за влиянието върху вноските на драстичното обезценяване на валутата на държавата членка, в която се намира местожителството или седалището на кредитополучателя, както и за възможните промени в обменните курсове и рисковете, свързани с вземането на кредит в чуждестранна валута, по-специално, когато потребителят кредитополучател не получава доходите си в тази валута като по този начин даде възможност на средния, относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, потребител не само да установи възможното поскъпване или обезценяване на чуждестранната валута, но и да прецени потенциално значимите икономически последици от подобна клауза върху финансовите му задължения / т.49, т.50 и т.51 на решение от 20.09.2017 г. на СЕС, C-186/16, EU:C:2017:703/. В настоящия случай в чл.23 на процесния договор е посочен по най-обобщен начин неблагоприятните последици от увеличаване на курса на швейцарския франк спрямо лева/евро. Не са ангажирани от ответника доказателства на ищцата да е била предоставена достатъчна информация за рисковете от сключване на договор за кредит във валута,

различна от тази, в която получава доходите си, възможните промени във валутните курсове и тяхното конкретно количествено отражение върху вноските по договора, която да ѝ даде възможността да прецени значимите за нея икономически последици. Затова не може да се приеме, че клаузата на чл.23 от договора е уговорена по ясен и разбираем начин и по тази причина същата подлежи на преценка досежно нейната неравноправност. При извършване на преценка за неравноправността на тази клауза следва да се вземе предвид вида на стоката или услугата - предмет на договора, всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или на друг договор, от който той зависи- чл.145, ал.1 от ЗЗП. Съгласно горепосочената разпоредба преценката за неравноправност на договора се прави към момента на сключване на договора, като в конкретния случай негативните последици за потребителя възникват в по-късен момент. Преценката за неравноправния характер на дадена договорна клауза трябва да се направи спрямо момента на сключване на разглеждания договор и при отчитане на всички обстоятелства, за които продавачът или доставчикът е можел да знае при сключването на договора, и които са от естество да се отразят на по-нататъшното му изпълнение, тъй като дадена договорна клауза може да е носител на неравнопоставеност между страните, проявяваща се едва в хода на изпълнение на договора /т.54 на решение от 20.09.2017 г. на СЕС, С-186/16, EU:C:2017:703/. Сключване на договор за кредит във валута, различна от националната валута на държавата по сключване, респ. изпълнение, на договора носи елемент на риск. В случай на повишаване стойността на чуждестранната валута кредитополучателят би понесъл вреди, изразяващи се в увеличаване на стойността в местната валута- лева, нужна за снабдяване с швейцарски франкове, с които да бъдат погасявани вноските по кредита. В същото време банката би се обогатила с разликата в стойността на швейцарския франк към лева към деня на сключването и към деня на изпълнението. Макар рискът от изменение на чуждестранната валута да се носи и от двете страни по договора, следва да се отчете експертната компетентност и познания на продавача или доставчика, в случая банката, относно възможните промени в обменните курсове и рисковете, свързани с вземането на кредит в чуждестранна валута /т.56 от решение от 20.09.2017 г. на СЕС, С-186/16, EU:C:2017:703/. Банката, предвид нейната техническа и експертна обезпеченост и принадлежността ѝ към международна група за предоставяне на финансови услуги, има възможност в много по-голяма степен от отделния потребител да предвиди движението в стойността на различните валути една спрямо друга. Съдът счита, че сключването на договор с ясно изразен елемент на риск между банка и потребител, при положение, че последният е непрофесионалист, противоречи на принципа на добросъвестност. Противоречието е съществено, защото непредоставянето от страна на търговеца на потребителя на пълна информация за възможните сериозни неблагоприятни последици и рискове при промяна на стойността на валутата, в която е уговорен кредитът създава значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, тъй като валутният риск от промяната на валутата се прехвърля изцяло на ищцата-кредитополучател. Предвид това съдът приема, че клаузата на чл.23 от договора е неравноправна и в този смисъл нищожна на основание чл.146 от ЗЗП нищожна, от което следва, че събраната от банката сума в резултат на курсова разлика на швейцарски франк към лев, различаваща се от номинала към момента на сключване на договора, както и всички събрани въз основа на служебно извършеното превалутиране такси и комисионни са недължимо платени. Съдът намира, че и клаузата на чл.7, ал.2 от процесния договор за кредит от 09.05.2008 г., касаеща изчисляването на срокове за изпълнение на договорните задължения, противоречи на разпоредбата на чл.72, ал.3 от ЗЗД, поради което също се явява нищожна. Предвид гореизложените съображения съдът приема, че разпоредбите на чл.3, ал.1 и ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора за кредит за покупка на недвижим имот №***/09.05.2008 г. са неравноправни и в този смисъл нищожни на основание чл.26, ал.1, пред.1 от ЗЗД във вр. с чл.143, т.10 и т.12 и чл.146 от ЗЗП, поради което предявените иски е основателни и следва да бъдат уважени.

Задължението по чл.55 от ЗЗД произтича от един от основните принципи на действащото гражданско право - принципът за недопустимост на неоснователното обогатяване. Фактическият състав, при който възниква отговорност за неоснователно обогатяване в хипотезата на чл.55, ал.1, пр.1 от ЗЗД включва три кумулативни елемента: 1.даване на определена вещ, парична сума или друго

имууществено благо от едно лице; 2.получаване на престацията от друго лице; и 3.липса на основание за разместване на блага в правната сфера на даващия и на получаващия. За да бъде уважен искът в тежест на ищеца е да докаже, че е извършил плащане на паричната сума, а в тежест на ответника е да установи, че даването и получаването на имущественото благо не е лишено от основание, т. е. че съществува правно призната причина за разместване на блага, по силата на която има право да задържи полученото. Обедняването по смисъла на чл.55 от ЗЗД предпоставя намаляване на имуществения патримониум на лицето, от което изхожда престацията. Установи се, че клаузите на чл.3, ал.1 и ал.5, чл.6, ал.2, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора за кредит за покупка на недвижим имот №***/09.05.2008 г. на неравноправни и на основание чл.143, т.10 от ЗЗП- нищожни, поради което не пораждаат целените с тях последици, тъй като тази невъзможност е начална т.е. от сключването им. Предвид разяснения в Постановление №1/28.05.1979 г. на Пленума на ВС, че предаването на нещо при изначална липса на основание в хипотезата на чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД е налице винаги, когато към предаването на престацията липсва основание за преминаването на блага, то даденото по нищожен договор, респ. по нищожни клаузи от договора попада в хипотезата на дадено при начална липса на основание и подлежи на връщане. Страните не спорят, а и от събраните по делото доказателства в т.ч. заключението на ССЕ се установява, че за периода май 2013 год. до април 2018 год. в резултат на едностранното увеличение от страна на банката- ответник на лихвения процент по процесния договор за кредит са платени като погасителни вноски суми в повече от дължимото, съобразно уговореният първоначален лихвен процент, в общ размер ***швейцарски франка /CHF/, а като в резултат на промяната в курса на швейцарския франк спрямо лева за период 14.05.2013 г.-14.04.2018 г. платените от ищцата суми като разликата между левовата равностойност на платените вноски по кредита по фиксинга на БНБ за швейцарския франк към датите на всяка една от тях и левовата равностойност на платените вноски по кредита по курс „купува“ на швейцарския франк към датата на отпускане на кредита т.е. надплатените курсови разлики франк/лева, съгласно първият вариант от допълнителното заключение на ССЕ, който съдът кредитира, тъй като кредитът е отпуснат по курс “купува“ на швейцарския франк на банката, а не по фиксинга на CHF са в общ размер ***лв. Отново по причина едностранното увеличение от банката на размерът на лихвата по процесния договор е извършено плащане в повече от дължимата съобразно първоначалните уговорки по договора такса за управление на договора в размер на ***швейцарски франка, определен от съда на основание чл.162 от ГПК предвид и заключението на експертизата. Установените като надвнесени суми по кредита са резултат на покачването през процесния период на швейцарския франк спрямо лева за една и съща като размер вноски във швейцарски франкове и поради едностранното увеличение от банката-ответник ищцата -кредитополучател е следвало да внася различна, по-голяма сума в лева. Разликата в курса на швейцарския франк към еврото/лева към момента на отпускане на кредита и към момента на погасяване на вноските по него, представлява положителна величина, формирана след служебно превалутиране от ответника, по собствен търговски курс, към всеки от двата момента, която се явява печалба за него, съществуваща и получавана успоредно с договорената възнаградителна лихва. Предвид това съдът намира, че тази разлика не е част от основния предмет на договора за кредит, нито представлява цена на финансова услуга т.е. не може да се приеме като възнаграждение, а гарантира облага /печалба/ на ответника, което е аргумент за неравновесието между правата и задълженията на банката и ищцата, която като по-слабата страна е натоварена със задължението да поеме съществен риск без да е търговец. основателността на исковата претенция следва да бъде разгледано възражението на ответника за погасяване на вземанията на ищцата по давност. Давността при дадено при начална липса на основание е петгодишна и тече от момента на имущественото разместване. Доколкото ищецът е внесъл недължимо платените суми, не на веднъж, а на месечни погасителни вноски, то за недължимо платените суми по всяка една вноска тече отделна погасителна давност. Ищцата претендира връщане на заплатените суми като разлика между предварително договорените анюитетни вноски и заплатените от нея такива в резултат на промяната в курса на швейцарския франк в периода 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г. т.е. за пет години преди подаване на исковата молба на 14.05.2018 г. поради което и с оглед гореизложеното претендираните от ищцата суми не са погасени по давност. Предвид изложеното заплатените от ищцата и получени от ответника:

***швейцарски франкове представляваща платена в повече сума в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г. формирана като разлика между предварително договорените и реално платените анюитетни вноски, ***швейцарски франкове, представляваща недължимо платени в повече такси за управление на кредита в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г. и ***лв., представляваща недължимо платена сума в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г., формирана като разлика между левовата равностойност на платените вноски по кредита по фиксинга за швейцарския франк към датите на пращане всяка от вноските и левовата равностойност на платените вноски по кредита по курс „купува“ на швейцарския франк към датата на отпускане на кредита, които суми подлежат на връщане на основание чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД, ведно със законната лихва от 14.05.2018 г. датата на подаване на исковата молба до окончателното им изплащане. Исковата претенция следва да бъде уважена в претендираните размери.

Предвид изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 и чл.80 от ГПК ответникът следва да заплати на ищцата, направените по делото разноси в размер на *** лв. съобразно и прекратената част.

На основание чл.74, ал.4 и чл.80 от ГПК ищцата следва да заплати на ответника *** лв. разноси за адвокатско възнаграждение съобразно прекратената част по делото.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва за заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС-К. ***лв. държавна такса и ***лв. разноси за експертиза.

Водим от гореизложеното съдът

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА за нищожни по отношение на С.С.Т., с ЕГН-***** *** и ”Ю.Б.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, клаузите на чл.3, ал.1 и ал.5, чл.6, ал.2, чл.7, ал.2, чл.13, ал.1 и чл.23, ал.1 и ал.2 от Договора за кредит за покупка на недвижим имот №***/09.05.2008 г. като неравноправни на основание чл.26, ал.1, пр.1 от ЗЗД във вр. с чл. с чл.143, т.10 и т.12 и чл.146 от ЗЗП .

ОСЪЖДА ”Ю.Б.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление *** да заплати на С.С.Т., с ЕГН-***** ***, на основание чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД, сумата от ***швейцарски франкове представляваща недължимо платена сума в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г., формирана като разлика между предварително договорените и реално платените анюитетни вноски, сумата от ***швейцарски франкове, представляваща недължимо платени в повече такси за управление на кредита в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г. и сумата от ***лв., представляваща недължимо платена сума в периода от 14.05.2013 г. до 14.04.2018 г., формирана като разлика между левовата равностойност на платените вноски по кредита по фиксинга за швейцарския франк към датите на плащане на всяка от вноските и левовата равностойност на платените вноски по кредита по курс „купува“ на швейцарския франк към датата на отпускане на кредита, по Договора за кредит за покупка на недвижим имот №***/09.05.2008 г., ведно със законната лихва върху сумите, считано от 14.05.2018 г. до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА ”Ю.Б.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление *** да заплати на С.С.Т., с ЕГН-***** ***, на основание чл.78, ал.1 от ГПК направените по делото разноси в размер на *** лв.

ОСЪЖДА С.С.Т., с ЕГН-***** *** да заплати на ”Ю.Б.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, на основание чл.78, ал.4 от ГПК направените по делото разноси от *** лв.

ОСЪЖДА ”Ю.Б.” АД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление *** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд-К., на основание чл.78, ал.6 от ГПК държавна такса в размер на ***лв. държавна такса и ***лв. разноси за експертиза.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- С.в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Районен съдия: